

Visszatérés a munka világába

Interjúalanyomat viszonylag régen ismerem. 34 éves határozott, céltudatos és talpraesett nő. Egyetemi diplomáját magyar tanárként szerezte, azonban a kötelező tanítási gyakorlaton kívül egy percet sem tanított. Tovább képezte magát, és 2004-2011 között pályázati projektmenedzserként dolgozott, túlórákkal terhelt, megfeszített munkatempóban. Jelenleg leginkább édesanya, kisfia 2 éves múlt. Élete, életük újabb szakaszba érkezett, hamarosan ismét vissza kell

térnie a munka világába. Történetük nem kivételes, sőt, talán tipikusnak is mondható. Mégis úgy gondoltam, érdekes lehet, hogy szerinte az új élethelyzet milyen lehetőségeket és kihívásokat rejt magában, és milyen érzések, gondolatok érlelődtek meg benne ezzel kapcsolatosan.

Az alábbi részlet az interjú legérdekesebb, leginkább a témához kapcsolódó közel 10 percének szerkesztett átirata.

- Mesélj a jelenlegi élethelyzetedről, kérlek!
- Hát, két éves múlt a kisfiam, és így abban a helyzetben vagyok, hogy most már csak GYES-t kapok az államtól, így **vissza kell mennem dolgozni**, hogy egyéb bevételeink is legyenek. Nem így szerettem volna, azt szerettem volna, ha rögtön jön a második baba, de végül így alakult. Határozott idejű szerződésem volt ugyanis az utolsó munkahelyemen, ami lejárt, amikor a kisfiam 9 hónapos volt. Korábban egyébként pályázati projektmenedzserként dolgoztam állami intézménynél is, meg a for-profit szférában is. Munkatapasztalatban tehát nincs hiány, mégis nehéz helyzetben vagyok egyébként, mert ez a munkakör elég megfeszített munkatempót jelent, sok-sok túlórával, feszültséggel, és tudom jól, hogy a kisfiam mellett nem lesz lehetőségem így folytatni, jobban mondván nem szeretném így folytatni. **Nem szeretném, ha a túlórák elvinnék az együttlét lehetőségét a kisfiamtól.** Miközben még azt is **nehezen élem meg, hogy egyáltalán lesz olyan része a napnak, amikor nem vagyok mellette, hiszen az elmúlt két évben szoros szimbiózisban éltünk együtt.** Pedig így is volt hetente két-három óra, amikor nem voltam mellette, és a nagymamák helyettesítettek engem. Vigyáztak rá, játszottak vele. Szóval elvileg hozzászokhattam volna a gondolathoz, de

mégsem sikerült – nevet. – És ráadásul ez mégsem ugyanaz, mint a bölcsőde, ahol reggeltől délig, vagy még tovább mások, egy idegen emberre bízom a gyermekemet. – Kis szünet után folytatja. – Most kezdtük egyébként a bölcsit, most tartunk a beszoktatásnál, mert végül úgy döntöttünk, hogy bár a nagymamák már nyugdíjasok, mégis csak közösségbe adjuk a fiunkat. Egyelőre jól vesszük az akadályokat – nevet –, jókat játszik, eddig nem sírt, reggel örömmel megy, elköszönni pedig úgy köszön, hogy: „holnap találkozunk”. Bár egyelőre persze még csak ott tartunk, hogy délelőtt van ott pár órát, ebéd után megyek érte, nem kell ott aludnia a többiekkel, úgyhogy ez mindenképp könnyebbség. De azt hiszem, élvezi, biztonságban van. Persze úgy gondolom, egyelőre én sem szeretnék több időt távol tölteni tőle.

- És mi a helyzet a munkával? Úgy tűnik, elgondolkoztál azon, hogy más területre menj vissza dolgozni.
- Hát igen. Én pedagógusgyerek vagyok, ami egyrészt elég hátrányos helyzetet jelent, főleg mert anyukám is tanított engem, ugyanakkor ***a munkaidő szempontjából ideálisabb***, mint a projektmenedzseri, ***és tekintettel a korábban említett túlórákra, elgondolkoztam azon, hogy váltok***. Vagy inkább visszatérek az eredeti mezsgyére. Végül azért nem történt meg, egyelőre, mert mint említettem, szeretünk volna második gyereket, és egészen novemberig nekem eszembe sem jutott az álláskeresés, addigra meg ugye az iskolaév már elkezdődött.
- Hogyan kerestél állást?
- Hát, a szokásos módon. Ismerősöknél, barátoknál puhatolóztunk. Annyira nem vettem komolyan, vagy inkább nem akartam akkor még a változást, hogy álláshirdetéseket például csak egyszer néztem a neten. Mondjuk, akkor pont találtam egy olyan állást, ami nagyon érdekelt, amihez meg volt a munkatapasztalatom, mégis előrelépés lett volna a korábbiakhoz képest. Persze nagy kihívás is, mégis nagyon tetszett. Azt az egyet nagyon akartam. Aztán meg olyan sorsszerű volt az egész. Egyszer mentem fel a netre és azonnal megtaláltam az álomállást, egy nap alatt összeraktam a pályázati anyagomat, és ráadásul közben kiderült, hogy van ismeretségünk is a szervezetnél. Rögtön ment persze a „csekkolás”, egyre biztatóbb volt a helyzet. Aztán végül nem jött össze.
- Mi történt?

- Hát, más kapta meg az állást – neveti el magát. – Egyrészt elszúrtam az állásinterjút, másrészt lehet, hogy megvolt az emberük. Utólag, örülök, hogy így alakult.

- Miért?
- Mert különben nekem is ***meg kellett volna hoznom a döntést, hogy karrier, vagy család.*** Így meg meghozták helyettem. Mármint nagyon tetszett volna a munka, egy új rendszer felépítése és működtetése, de sok túlórával járt volna és sok utazást feltételezett. Nem épp kisgyerekes anyának való. Ja, és az egész egy bentlakásos felkészítő tréninggel kezdődött volna, ami pont egybeesett volna a bölcsibe való beszoktatással. Szóval ***végeredményben értékrendek között kellett volna döntenem.*** Így meg megspórolták ezt nekem.

- És miért gondolod, hogy elszúrtad az állásinterjút?
- Ez egy országosan meghirdetett állás volt, ahol regionális munkatársakat kerestek. Egy hr-s cég végezte a felvételiztetést, és Budapestre kellett felmenni. Az első körben személyes elbeszélgetés volt, egy előzetes szűrés. Na, én már itt beégtem, ugyanis nem néztem részletesen utána, hogy mi a feladatkör, és ez ki is derült. Konkrétan a hölgy közölte velem, hogy „oké, látom, bármiről tudnál perceként keresztül beszélni, de ugye fingod sincs, hogy milyen állásra jelentkeztél”. Nem volt értelme tagadni. Alaphiba. Nagy pofon volt. Előtte pedig olyan magabiztos voltam! Végül is szimpatikus voltam, így tovább juttatott a délutáni körbe, meg közben elmesélte, hogy mi is a munka „pontosan”. Délután csoportos feladatmegoldás volt. És az sem ment túl fényesen, iszonyatosan le voltam lassulva. Az volt a durva, hogy korábban már vettem részt ilyeneken, sőt, tanultam is arról, hogy ennek mi a célja, mit várnak el, mire figyelnek, és a háttértudásom ellenére egyszerűen rosszul szerepeltem. Annyira volt elég a tudásom, hogy miközben valamit csináltam benn, valahogy reagáltam, már közben tudtam, hogy ezzel ők mit akartak elérni és mit szűrnek le belőle. És ez a külső nézőpont ráadásul idegesített, le is blokkolt. ***Azt hiszem, én sem vettem volna fel magamat. A döbbenetes az, hogy tudom, a két évvel ezelőtti pörgős énem mennyivel jobban vette volna az akadályt.***

- *Ennyit jelent ez a két év?*
- *Nekem igen. Belassultam. A munka szempontjából. A kisfiam szempontjából meg lelassultam, visszanyugodtam.* Ez volt a feltétele a nyugodt, biztonságos légkörnek. Illetve természetesen eltolódtak a hangsúlyok, más lett a fontos.
- És akkor most mi lesz? Mármint van más állás a láthatáron?
- Igen, végül szerencsém volt. Az utolsó munkáltatóm felajánlott egy négy órás állást. Februárban kezdek. *Hasonló lesz a feladatom, mint ami korábban, csak négy órában.* Ez azért is jó, mert mégsem olyan durva váltás, mint ha új helyen, vagy nyolc órában kellene dolgoznom.
- És mit érzel?
- Hogy mit érzek? – gondolkodik. – *Félelmet. Félek, hogy nem leszek elég jó, nem tudom magam felszívni a munkára.* Azért nekem is nagy könnyebbség volt otthon az a két év. *Vagy – teszi hozzá–, ha felszívom magam a munkára, akkor átesem a ló túlsó oldalára, és nem tudok már teljes mellszélességgel anya lenni. Tartok attól, hogy nem sikerül összeegyeztetnem a kettőt. Kihívás. De persze, nincs más választásom, és előttem már annyian átestek ezen. Egy-két hónap múlva kiderül.*

Az interjú elkészítése óta az interjúalanyunk meg kellett hoznia a döntést, hogy „karrier, vagy család”. Mégsem sikerült ugyanis annyira rosszul az a bizonyos állásinterjú, és felajánlották neki a pozíciót. Nem vállalta. Nem vállalta, mert úgy vélte, hogy a vele járó feszültség, a sok utazás, a várható túlórák a családi teendők ellátásának rovására mennének, a munka megkezdését megelőző, kötelező, kétszer hat napos bentlakásos tréninget pedig megsínylené a kisfiával való kapcsolata. „Szerencsére volt választási lehetőségem.” – tette hozzá, és maradt a négy órás munkánál remélve, hogy hosszútávon a karriert és a családot összeegyeztetve tudja megvalósítani álmait.

Budapest, 2013. február

*Interjút készítette:
Gerháth Györgyi
SEED önkéntes*